

Odšel je.

Milene je bilo sram. Mislila je na tihi pogovor pred tremi dnevi na vrtu in na čudno sproščenost, ki jo je takrat vso prevzemala. Ali mislila je tudi na pentagram, ki je znamenje črnih magijcev in svobodnih zidarjev, ki rušijo cerkev in družbo. In našla se je v vrtincu zagonetke.

Doktor Besedič pa je mislil na to, da je Gabrenja odšel in na dih lahko rožnatih svilenih nogavic in občutil je silno ugodje, ker je z gospo Mileno ostal sam. Čutil je, da je doživel tisti redko naklonjeni trenutek, ki se, zamujen, težko spet povrne. In ves vesel se je spomnil, da ostane tu še sedem dni, ki utegnejo vsebovati pestra doživetja. Gospa Milena pa se je, brezбриžna zanj, oprostila in odšla zamišljena v svojo sobo.

K O R O Š K E P E S M I

I. M. K O R Č E

NA GOSPOSVETSKEM POLJU

O, zemlja naša, Bog te blagoslovi!
Naš znoj te je rosil in naša kri pojila,
da zvesto zibel našo bi hranila,
da rastle bi iz tvojih ledij nam domovi.

A zdaj molčiš... Vse trate, polja, loze in gozdovi
in vmes vasi, po rebrih in doleh sejane,
so same žive boli vedno sveže rane:
ljubezen našo hranijo še zgolj — grobovi.

OB BAŠKEM JEZERU

Veš ti, ki hodiš s trdim korakom tod
in misliš, da si na svoji lasti,
veš, da je ljubezni vreden rod
izroččen tu neizbežni propasti?

Veš ti, ki hodiš s trdim korakom tod
kaj nam kriči vmirajoči rod?

— Za plehko besedo miru, za lečno jed
izdali ste Rož in Podjuno in Zilo
in svojo ljubezen vkovali ste v led,
ko sto tisoč src tukaj v boli je vpilo! —